

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **J. D.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2008, č. j. KUZL 78953/2007, sp. zn. KUSP 78953/2007 ÚP - Zi, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2010, č. j. 31 Ca 82/2008 - 119,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný se svou kasační stížností domáhá zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 12. 3. 2008, č. j. KUZL 78953/2007, sp. zn. KUSP 78953/2007 ÚP - Zi, a žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.

Krajský soud byl při svém rozhodování vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným rozsudkem ze dne 4. 11. 2009, č. j. 6 As 35/2009 - 96, kterým zdejší soud zrušil původní rozsudek krajského soudu v této věci (ze dne 6. 5. 2009, č. j. 31 Ca 82/2008 - 61). Původním rozsudkem krajský soud potvrdil právní názor žalovaného o opožděnosti odvolání žalobce. Důvodem zrušení tohoto rozsudku Nejvyšším správním soudem pak bylo, že se krajský soud nevypořádal s důkazem předloženým žalobcem, dle kterého bylo správní rozhodnutí orgánu prvního stupně žalobci doručeno v obálce, na níž bylo uvedeno poučení adresáta, že pokud si nevyzvedne zásilku ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, tak se písemnost považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Správní řízení ve věci napadeného správního rozhodnutí bylo vedeno podle právní úpravy zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (dále jen „správní řád z roku 1967“), jehož § 24 odst. 2 druhá věta uvádí: „Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.“ Správní řád z roku 1967 však taktéž ve svém § 54 odst. 3 uvádí: „Pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení ... podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.“ Podle Nejvyššího správního soudu obsahem poučení o odvolání není jen text uvedený v závěru správního rozhodnutí, ale i případné poučení nacházející se na doručence a doručované obálce. Pokud tedy žalobce postupoval při podání odvolání podle poučení na obálce, nepochybil a odvolání podal včas. Krajský soud v plném

rozsahu právní názor Nejvyššího správního soudu převzal a v souladu s tímto názorem zrušil napadené správní rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Nepřezkoumatelnost důvodů rozhodnutí krajského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu nebylo jasně uvedeno, že doručka a doručovací obálka, ve které bylo napadené správní rozhodnutí, tvořila jeden celek. Dále stěžovatel brojí proti druhému výroku napadeného rozsudku, týkajícímu se náhrady nákladů řízení, přičemž i tuto část rozhodnutí napadá pro nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas a že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Přesto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

S ohledem na to, že se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí krajského soudu, který byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí v téže věci, Nejvyšší správní soud vycházel z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něž je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, poukázal na to, že účelem a smyslem § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je to, „aby Nejvyšší správní soud se nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“.

Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Podle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „*tato vázanost právním názorem je prolomena v případech změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publikované pod č. 1723/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 6 As 35/2009 - 96 poukázal na to, že krajský soud při původním rozhodování nezohlednil důkaz předložený žalovaným o poučení při doručování. Krajský soud ve svém novém rozhodnutí tento důkaz zohlednil, byť nikoli výslovně a aniž by vyzval žalovaného (stěžovatele), aby se k tomu vyjádřil. Stěžovatel ve své kasační stížnosti sice poukazuje na to, že se krajský soud s výtkou Nejvyššího správního soudu dostatečně vypořádal, avšak sám netvrdí, že by tento důkaz byl nevěrohodný či nenabízí žádný důkaz o opaku. Proto Nejvyšší správní soud nemůže konstatovat, že by došlo ke změně skutkových zjištění, která by odůvodňovala prolomení vázanosti právním názorem vyjádřeným v jeho rozhodnutí. Tento závěr však nebrání tomu, aby Nejvyšší správní soud poukázal na svůj opakovaně vyjádřený názor, že nepovažuje za vhodný postup krajského soudu, který v podstatě jen okopíruje část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu a tu vtělí do svého rozsudku (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 Afs 104/2009 - 94), avšak taková výtka není důvodem pro konstatování přípustnosti kasační stížnosti. Za popsání stavu věci nelze ze způsobu, jakým se krajský soud v druhém rozsudku zhostil své povinnosti řídit se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu,

dovozovat, že krajský soud této povinnosti nedostál. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti nenamítá, že by se krajský soud tomuto závaznému právnímu názoru jakkoli protivil.

K námitkám stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti druhého výroku rozhodnutí krajského soudu o náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud odkazuje na § 104 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost jen proti výroku o nákladech řízení nepřijatelná. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nepřipustil kasační stížnost proti prvnímu výroku napadeného rozsudku, jímž bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele, kasační stížnost proti druhému výroku by byla vedena výlučně proti výroku o nákladech řízení, a proto ji Nejvyšší správní soud rovněž shledává nepřijatelnou v souladu s § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl z důvodů výše uvedených k závěru, že je kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu